

JESSIE BURTON

MEDUZA

Traducere din engleză
de Anca Dumitru

CAPITOLUL 1

Oare dacă v-aș spune că am ucis un bărbat cu o singură privire, ați mai asculta și restul poveștii? De ce, cum, și tot ce a urmat? Sau ați lua-o la sănătoasa, îndepărtându-vă de mine, de oglinda asta patinată care sunt eu însămi, de carnea ciudată a trupului meu? Vă cunosc și știu că nu veți pleca; așadar, hai să spunem că povestea începe cu o fată pe marginea unei stânci, al cărei păr bizar flutură în vânt. Jos de tot este un băiat într-o barcă. Să-i lăsăm să se întâlnească – povestea lor începe cu „a fost odată ca niciodată“. Să-i lăsăm să se destăinuiească până când vor destăinui prea mult.

Așadar, dați-mi voie să încep cu această insulă stâncoasă pe care sălășluiesc.

Sunt patru ani de când surorile mele mai mari și cu mine trăim aici – o pedeapsă fără sfârșit, pe care ne-am ales-o singure. Locul, în aproape toate privințele, s-a potrivit de minune nevoilor mele: e pustiu, frumos și

neprimitor. Dar eternitatea înseamnă mult timp, și au fost zile în care am crezut că-mi pierd mințile – ceea ce, s-o spun pe-aia dreaptă, se întâmplase deja.

Da, scăpaserăm; da, supraviețuiserăm; dar viața asta a noastră, ascunse mereu prin peșteri și neguri, era viață doar pe jumătate. Argentus, câinele meu, surorile mele și cu mine; eu, cea al cărei nume era uneori susurat de briză.

Meduza, Meduza, Meduza – viața mea, adevărurile, zilele tihnite și chiar gândurile mele, toate se destrămaseră din pricina greșelilor pe care le-am comis iar și iar, a deciziilor pe care le-am luat. Și ce a mai rămas? Înălțimile astea zimțate, o fată mândră, pedepsită pe bună dreptate, o poveste despre șerpi. O realitate scanda-loasă: nu cunoscusem niciodată o schimbare care să nu fie monstruoasă. Și iată încă un adevăr: eram singură și eram furioasă, iar furia și singurătatea ajung uneori să se confunde.

E mult să stai patru ani izolată pe o insulă; suficient ca să te gândești cu vârf și îndesat la tot ce a mers prost în propria-ți viață. La lucrurile de necontrolat pe care ți le-au făcut ceilalți. Patru ani într-o astfel de solitudine te fac să tânjești după prietenie și-ți inflamează visurile de iubire. Stai pe marginea râpei, ascunsă după o stâncă. Vântul lovește o pânză și câinele unui venetic se pune pe lătrat. Apoi apare un băiat, și ai impresia că în curând visurile tale ar putea deveni realitate. Numai că, de data aceasta, viața nu te va pune la pământ. De data aceasta va fi îngăduitoare și fericită.

Din băiat, primul lucru pe care l-am zărit – eu, de pe marginea stâncii, trăgând cu ochiul la el, iar el în barcă, fără să mă vadă – a fost spatele. Un spate frumos. Și felul în care-și arunca ancora în apele mele. Apoi, când

s-a îndreptat, conturul capului. Un cap perfect! În clipa în care s-a întors, și-a înălțat chipul spre insula mea. Privea, dar nu vedea.

Știi multe despre frumusețe. Chiar prea multe, dacă e să fiu cinstită. Dar niciodată nu-mi fusese dat să văd o frumusețe precum a lui.

Cam de-o vârstă cu mine, înalt și bine proporționat, în ciuda faptului că era puțin prea slab, de parcă ar fi călătorit multă vreme pe barca aia a lui și nu se pricepuse să pescuiască. Lumina soarelui îi adora creștetul, trimițând pe suprafața apei diamante pentru coroana lui. Pieptul îi era toba pe care universul bătea ritmul, iar gura îi era muzica pe care să dansezi.

Nu-mi puteam lua ochii de la el, deși era dureros să-l privesc. L-aș fi supt ca pe un fagure. Va fi fost dorință, va fi fost teamă: cred că totuși și una, și alta. Îmi doream să mă vadă, dar mă și temeam de clipa aceea. Îmi simțeam inima precum gădilătura unei vânătaii care începe să se vindece.

Băiatul părea a contempla mărimea cu neputință de escaladat a coastei mele abrupte. Un câine – sursă a lătratului care mă și adusese de fapt acolo, în avanpostul meu –, aducând cu un bulgăre de lumină, alerga pe punte.

— Orado! a strigat băiatul spre bulgărele de lumină. Pe Zeus, potolește-te!

Deși părea neliniștit, vocea îi era senină. Vorbea cu accent, și de aceea am presupus că venea de undeva de departe. Câțelul Orado se așeză pe labele din spate și începu să dea din coadă. Inima mea încercată s-a mai însuflețit la vederea acelei creaturi. Un prieten pentru Argentus? m-am întrebat, gândindu-mă la cât de însingurat fusese câinele meu față de propria-i specie.

Dar știi încotro mă purtau gândurile: un prieten pentru mine.

CAPITOLUL 2

Tânărul acesta s-a cățarat și s-a așezat pe o stâncă, legându-și ușor picioarele în apă; stătea pur și simplu acolo și își mângâia câinele pe creștet. Din felul în care ședea cu umerii puțin plecați am avut impresia că nu-și dorea să fie aici și, pe deasupra, că habar n-avea de fapt unde ajunsese. Părea gata să sară înapoi pe punte, să ridice pânzele și să plece.

Pleacă, l-am implorat pe mutește, din avanpostul meu. Părăsește locul acesta. E cel mai bine pentru amândoi. Stâncile mele sunt atât de înalte dintr-un motiv întemeiat.

Exact când aceste gânduri înmugureau în mintea mea precum buruienile, s-a mai ivit unul. Hai, urcă aici! Urcă și vezi-mă! Dar nu trebuie să mă vadă vreodată. Meduza, m-am apostrofat singură. Închipuie-ți numai momentul acela. Căci ce anume oare va vedea – o fată, sau un monstru? Sau și una, și alta, deodată? Parcă

simțind agitația mea, capul a început să mi se zvârcolească. Mi-am întins mâinile și am auzit un sâsâit ușor.

În urmă cu patru ani, aveam un păr frumos. Nu, ar trebui de fapt să spun că în urmă cu patru ani totul era diferit, iar părul meu frumos era cel mai mărunț detaliu. Dar, cum am fost acuzată deseori de vanitate de către oameni care totuși considerau c-ar fi dreptul lor să mă privească cu poftă, nu văd de ce nu aș admite: părul meu era frumos. Îl purtam lung și lăsat liber, cu excepția momentelor în care pescuiam cu surorile mele, pentru că nu vrei să-ți între părul în ochi când încerci să prinzi o caracatiță. Era castaniu, mi se unduia pe spate, și surorile mele îl parfumau cu ulei de cimbru.

Nu-i dădeam prea multă importanță. Era doar părul meu. Dar avea să îmi lipsească.

Craniul meu, pornind de la ceafă, peste creștet și până la frunte, a devenit acum sălașul șerpilor. Ați auzit bine. Șerpi. Nici măcar un firișor de păr, doar șerpi galbeni și roșii, verzi, și albaștri, și negri, șerpi cu pete și șerpi cu dungi. Unul de culoarea coralului. Altul argintiu. Trei sau patru aurii. Sunt o femeie al cărei cap suieră: cu siguranță un subiect care să spargă gheața, asta dacă ar fi prin preajmă cineva cu care să vorbești.

Nimeni pe lumea asta n-are un cap precum al meu. Cel puțin așa cred, s-ar putea să mă înșel. Poate că lumea e plină de femei care au șerpi în loc de păr. Sora mea, Euryale, crede că sunt un dar de la zei. Deși are dreptate – doar Atena fusese cea care-mi făcuse asta –, eu una nu sunt de acord. Un cap cu colți temperamental, o adunătură de țipari, mititeii mei neajutorați! De ce și-ar dori așa ceva o tânără dornică doar să-și trăiască viața?

Simțeam șerpilor respirând odată cu mine, și se înălțau, gata de atac, atunci când îmi încordam mușchii. Euryale susține că inteligența lor o reflectă pe a mea, iar culorile și dispozițiile lor atât de variate le oglindesc pe-ale mele. Sunt haotici ca mine; disciplinați, doar uneori. Cu toate acestea, între noi nu e o simbioză completă, căci nu sunt în stare să prevăd întotdeauna cum o să se comporte. După patru ani de conviețuire, tot nu îi stăpâneam cu adevărat. Mă speriau.

Am închis ochii, încercând să nu mă gândesc la Atena și la cumplitul avertisment pe care l-a lansat înainte ca noi să ne părăsim casa: „Nenorocirea să se abată asupra oricărui bărbat atât de necugetat încât să te privească acum!“ Atena nu s-a învrednicit să mai piardă câteva clipe pentru a-mi explica; curând după aceea am fugit șocate și cuprinse de tristețe. Pe-atunci nu știam încă la ce nenorocire anume se referea.

Nici nu-mi doream să se uite cineva la mine. Mă obosiseră atât de mult privirile pe care le îndurasem toată viața, încât, după ce șerpilor își făcuseră apariția, nu voiam decât să mă ascund. Mă făceau să mă simt o pocitanie, iar asta fusese pesemne intenția Atenei.

Am simțit-o tresărind pe șerpoaica mititică pe care o botezasem Echo. Echo e roz, cu trupul plin de dungi de culoarea smaraldului și are o fire plăcută. M-am întors în direcția spre care se întinsese Echo și privirea mi-a fost atrasă de ceva. Pe ambarcațiunea băiatului sclipi vârful unei săbii ascunse sub o blană de capră. Nu era o vechitură de sabie, acelea ale bărbaților obișnuiți, cu care timpul își făcuse mendrele, acoperind-o cu creștături și sânge de culoarea ruginii. Aceasta era o lamă nouă, al cărei vârf sclipea.